

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30. maja 2016 roku P. B. wystąpił przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (dalej zwana również (...)) o zapłatę kwoty 17.211,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanej według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwaną umowę o świadczenie usług medycznych. Na podstawie zawartej umowy pozwana zobowiązała się do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia, które nie zostało przez nią uregulowane (pozew, k. 2–6).

W dniu 21. czerwca 2016 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 2894/16, k. 48). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 26. lipca 2016 r. (k. 60).

W dniu 4. sierpnia 2016 r. pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana zakwestionowała powództwo w całości co do zasady oraz wysokości. Pozwana zakwestionowała kwotę 24,00 zł z faktury VAT nr (...) wskazując, że zgłaszała powodowi konieczność dokonania korekty tej faktury, czego powód nie kwestionował. Ponadto podniosła, że powód nieprawidłowo zsumował kwoty wskazane w załączniku do faktur, wskazując, że ich suma wynosi 120,00 zł, a nie jak wskazał powód 144,00 zł. Strona pozwana podniosła także zarzut nienależytego wykonania umowy przez powoda, polegający na odwołaniu wizyt oraz zawyżeniu kwoty przeprowadzenia rehabilitacji. Pozwana zakwestionowała także wymagalność dochodzonego roszczenia, wskazując, że informowała powoda o przejściowym braku środków na uregulowanie należności, w związku z czym strony prowadziły negocjacje co do ratalnej spłaty należności i odroczenia terminów płatności, wobec czego pozwana nie dała powodowi podstaw do wytoczenia powództwa (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 61-64).

Na rozprawie w dniu 14. marca 2017 r. pełnomocnik powoda doprecyzował żądanie odsetkowe pozwu, wskazując, iż powód żąda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (protokół z rozprawy, k. 96-96v., pismo procesowe, k. 105-106).

Pismem z dnia 30. maja 2017 r. strona powodowa dokonała rozszerzenia żądania pozwu o kwotę 32.215,00 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 49.426,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 17.211,00 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. 30. maja 2016 r. do dnia zapłaty,
- 32.215,00 zł od dnia wniesienia pozwu rozszerzenia pozwu do dnia zapłaty

oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanej według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma powód wskazał, iż powyższa kwota wynika z nieuregulowanego przez pozwaną wynagrodzenia za świadczone przez powoda usługi medyczne w dalszych miesiącach, tj. maj 2016 r. – luty 2017 r. Powód wskazał, iż pozwana w odpowiedzi na kierowane do niej wezwania do zapłaty, wskazała, iż w związku z zakończonym przekształceniem (...) S.A. i dokapitalizowaniem spółki przez inwestora spłata zadłużenia miała nastąpić do kwietnia 2017 r. Powód wskazał, iż mimo licznych wezwań do zapłaty oraz złożonej przez pozwaną deklaracji spłaty zadłużenia, roszczenie powoda nie zostało uregulowane (pismo procesowe powoda, k. 118-122).

W odpowiedzi na powyższe pismo, pozwany w dniu 7. lipca 2017 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości, zarówno pierwotnie złożonego, jak i rozszerzonego, wskazując, iż zaprzecza wszelkim twierdzeniom i wnioskom podniesionym przez powoda (pismo procesowego pozwanego, k. 188).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4. czerwca 2012 roku w G., pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (zwaną dalej (...) Polska) a P. B., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Nowowiejska Centrum (...) w W. (zwanym dalej Partnerem Medycznym), doszło do zawarcia umowy o współpracy. Na mocy zawartej umowy P. B. zobowiązał się do świadczenia usług medycznych określonych w załączniku nr 1 na rzecz osób uprawnionych do otrzymania świadczeń zdrowotnych, zwanych dalej Pacjentami (§1 umowy). Za świadczone usługi (...) przysługiwało wynagrodzenie obliczone jako iloczyn faktycznie wykonanych usług medycznych i cen określonych z załączniku nr 1 do umowy. Płatności za wykonane usługi medyczne miały być rozliczane w okresach miesięcznych, w terminie 14 dni od daty otrzymania przez (...) Polska prawidłowo wystawionego rachunku lub faktury VAT za określony miesiąc, na konto wskazane na rachunku lub fakturze. Do każdego rachunku lub faktury VAT (...) Medyczny miał dołączać raport z wykonanych usług, według wzoru z załącznika nr 3 do umowy. W przypadku zastrzeżeń co do wykazu wykonanych usług termin płatności ulegał zawieszeniu do czasu ich wyjaśnienia (§7 umowy). Strony w §10 umowy zastrzegły, że wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności (okoliczności bezsporne; umowa wraz z załącznikami, k. 14-22).

Spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zmieniła nazwę na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (okoliczności bezsporne).

Za świadczone przez P. B. usługi medyczne, wystawił on na rachunek spółki (...) następujące faktury VAT:

- nr 7/11/2015 (...) z dnia 30. listopada 2015 r. na kwotę 3.081,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc listopad 2015 r., z terminem płatności do dnia 14. grudnia 2015 r.,
- nr 11/12/2015 (...) z dnia 30. grudnia 2015 r. na kwotę 3.364,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc grudzień 2015 r., z terminem płatności do dnia 14. stycznia 2016 r.,
- nr 8/01/2016 (...) z dnia 29. stycznia 2016 r. na kwotę 1.564,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc styczeń 2016 r., z terminem płatności do dnia 12. lutego 2016 r.,
- nr 10/02/2016 (...) z dnia 29. lutego 2016 r. na kwotę 3.488,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc luty 2016 r., z terminem płatności do dnia 14. marca 2016 r.,
- nr 13/03/2016 (...) z dnia 31. marca 2016 r. na kwotę 3.288,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc marzec 2016 r., z terminem płatności do dnia 14. kwietnia 2016 r.,
- nr 7/04/2016 (...) z dnia 29. kwietnia 2016 r. na kwotę 2.426,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc kwiecień 2016 r., z terminem płatności do dnia 13. maja 2016 r.,
- nr 6/05/2016 (...) z dnia 31. maja 2016 r. na kwotę 2.735,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc maj 2016 r., z terminem płatności do dnia 13. czerwca 2016 r.,
- nr 4/06/2016 (...) z dnia 30. czerwca 2016 r. na kwotę 4.086,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc czerwiec 2016 r., z terminem płatności do dnia 14. lipca 2016 r.,
- nr 6/07/2016 (...) z dnia 29. lipca 2016 r. na kwotę 4.100,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc lipiec 2016 r., z terminem płatności do dnia 12. sierpnia 2016 r.,

- nr 3/08/2016 (...) z dnia 31. sierpnia 2016 r. na kwotę 2.981,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc sierpień 2016 r., z terminem płatności do dnia 14. września 2016 r.,
- nr 5/09/2016 (...) z dnia 30. września 2016 r. na kwotę 3.398,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc wrzesień 2016 r., z terminem płatności do dnia 14. października 2016 r.,
- nr 10/10/2016 (...) z dnia 31. października 2016 r. na kwotę 4.264,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc październik 2016 r., z terminem płatności do dnia 14. listopada 2016 r.,
- nr 2/11/2016 (...) z dnia 30. listopada 2016 r. na kwotę 7.356,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc listopad 2016 r., z terminem płatności do dnia 14. grudnia 2016 r.,
- nr 5/01/2017 (...) z dnia 31. stycznia 2017 r. na kwotę 2.734,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc styczeń 2017 r., z terminem płatności do dnia 14. lutego 2017 r.,
- nr 11/02/2017 (...) z dnia 28. lutego 2017 r. na kwotę 569,00 zł brutto, tytułem usług rehabilitacyjnych za miesiąc luty 2017 r., z terminem płatności do dnia 14. marca 2017 r.

(faktury VAT, k. 23-28, 126-134).

Spółka (...) potwierdziła prawidłowość wystawionych faktur VAT za miesiące: listopad 2015 r. - kwiecień 2016 r. (korespondencja e-mail, k. 29-38).

W wiadomości e-mail z dnia 26. lipca 2016 r. pracownik D. (...) spółki (...) poinformował pełnomocnika spółki, iż w jednej z wystawionych faktur VAT stwierdzono rozbieżności pomiędzy wskazaną w niej kwotą, a kwotą wyliczoną przez spółkę (...). Poinformował, iż w takim przypadku spółka sporządza raport rozbieżności i wysyła kontrahentowi oczekując na korektę faktury. Stwierdzona rozbieżność dotyczyła faktury VAT nr (...) (korespondencja e-mail, k. 71, info o rozbieżności, k. 69, (...) raport (...) za miesiąc luty 2016 r., k. 70).

P. B. wielokrotnie kierował do spółki (...) wezwania do zapłaty nieuregulowanych faktur VAT (wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 39-44, 135-154).

W wiadomościach e-mail P. B. wielokrotnie zwracał się do spółki (...) z prośbą o uregulowanie zaległych należności za świadczone usługi medyczne. Wskazał, iż mimo zapewnień o dokonaniu płatności, zobowiązanie nie zostało zrealizowane. W dniu 30. grudnia 2016 r. spółka (...) przesłała P. B. propozycję harmonogramu spłaty zadłużenia w 5 ratach, do 28. kwietnia 2017 r. P. B. nie zgodził się na powyższą propozycję i zaproponował spłatę zaległości w ratach do 28. lutego 2017 r. W wiadomości z dnia 5. stycznia 2017 r. pracownik spółki (...), zadeklarowała spłatę zaległości, w ratach, do końca lutego (wiadomości e-mail, k. 85-91, 159-175).

W piśmie z dnia 6. stycznia 2017 r. P. B. zwrócił się do Prezesa Zarządu spółki (...) Z. P., z prośbą o przesłanie szczegółowego harmonogramu spłaty należności, informując, iż zgodnie z ustaleniami z K. F., uzgodnionymi z zarządem spółki (...), ustalono, że zaległości zostaną spłacone do końca lutego 2017 r. (pismo z dnia 6. stycznia 2017 r. z potwierdzeniem odbioru, k. 155-157).

W odpowiedzi na powyższe pismo, Prezes Zarządu spółki (...) poinformował, iż w związku z zakończonym przekształceniem spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) Spółkę akcyjną, dokapitalizowanie spółki przez inwestora zakończy się po zamknięciu księgowym (...) r., a ostateczny termin dokapitalizowania to kwiecień 2017 r., wobec czego uregulowanie należności nastąpi w tym terminie (pismo z dnia 15. marca 2017 r., k. 158).

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie.

Postanowieniem na rozprawie w dniu 25. lipca 2017 r. Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przesłuchanie pozwanego w charakterze strony, na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. jako dotyczący okoliczności bezspornych pomiędzy stronami.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z umowy o współpracy z dnia 4. czerwca 2012 roku. W ocenie Sądu powyższą umowę należy uznać za umowę o świadczenie usług. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Okolicznościami rozstrzygającymi o zasadności powództwa o wynagrodzenie za świadczenie usług są: istnienie zobowiązania do świadczenia usług, tj. umowy o świadczenie usług, oraz wykonanie usług na rzecz drugiej strony.

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia powyższej umowy, jak również okoliczność jej wykonania przez powoda. Strona pozwana nie kwestionowała również obowiązków z niej wynikających w postaci zapłaty umówionego wynagrodzenia, wobec czego zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia. W przeważającej części sporem nie była również objęta wysokość należnego wynagrodzenia. Strona pozwana zakwestionowała natomiast wysokość należnego powodowi wynagrodzenia, naliczonego w fakturach VAT nr: 10/02/2016, (...) i (...). Podniosła, iż wynagrodzenie w fakturze VAT nr (...) zostało wyliczone nieprawidłowo, co wynikało z błędnego zsumowania kwot wskazanych w załączniku, natomiast wynagrodzenie w fakturach VAT nr (...) zostało przez powoda zawyżone. Strona pozwana podniosła także, iż żądanie pozwu jest przedwczesne, gdyż, w wyniku negocjacji, powód odroczył pozwanej termin zapłaty dochodzonych należności.

Zgodnie z brzmieniem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak natomiast stanowi art. 232 k.p.c., będący procesowym odpowiednikiem powołanego wyżej przepisu, strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodowego, powód winien zatem wykazać okoliczność wykonania umowy oraz wysokość należnego z tego tytułu wynagrodzenia, natomiast pozwany winien wykazać fakt zawyżenia przez powoda należnego mu wynagrodzenia oraz okoliczność odroczenia terminu płatności faktur VAT objętych żądaniem pozwu.

W ocenie Sądu, strona powodowa sprostала powyższym wymogom. Na potwierdzenie okoliczności wykonania umowy zgodnie z jej warunkami, strona powodowa przedłożyła wraz z pozwem umowę, faktury VAT oraz korespondencję e-mail. Jak już zostało wskazane, poza sporem był sam fakt zawarcia umowy o współpracy, załączonej przez powoda do pozwu. Zostały w niej wyraźnie wskazane obowiązki zarówno powoda, jak i pozwanego. Strona pozwana nie kwestionowała jakości świadczonych przez powoda usług. Pozwany podniósł natomiast, iż powód w fakturze VAT nr (...) dokonał błędnego zsumowania kwot wskazanych w załączniku do faktury, natomiast w fakturach VAT nr: (...) i (...) powód dokonał zawyżenia naliczonego wynagrodzenia, co wynikało z odwołania jednej wizyty przez pacjenta oraz naliczenia zawyżonej ceny za przeprowadzoną rehabilitację. Wskazać jednak należy, że powód wystawiał faktury VAT za świadczone przez niego usługi medyczne, w tym usługi rehabilitacyjne, każdorazowo na podstawie udzielonej przez pracownika pozwanej akceptacji. Wskazać bowiem należy, że z dokumentów przedłożonych przez strony wynika, że przyjętym przez strony sposobem rozliczania wynagrodzenia za świadczone przez powoda usługi medyczne było przedstawianie przez stronę powodową w drodze mailowej, po upływie każdego okresu rozliczeniowego, zestawienia wykonanych przez powoda usług, które następnie w wiadomości e-mail było akceptowane przez pracownika pozwanej spółki wraz z potwierdzeniem kwoty, która miała znaleźć się na wystawionej przez powoda fakturze VAT, tytułem należnego mu wynagrodzenia za świadczone usługi. Podkreślenia wymaga, że strona powodowa, za

każdym razem taką akceptację uzyskiwała od pozwanej, co stanowiło podstawę do wystawienia faktury VAT. Jak wynika z korespondencji e-mail oraz przedłożonych przez powoda faktur VAT, kwoty na jakie opiewają wystawione przez niego faktury pokrywają się ze wskazanymi przez pozwaną w treści e-mail. Tym samym, skoro pozwana podnosi, że w trzech fakturach wynagrodzenie należne powodowi zostało obliczone w sposób nieprawidłowy, to winna wykazać, że uprzednio, w wyniku błędu, dokonała bezzasadnie akceptacji przedstawionych przez powoda dokumentów wraz z wartością świadczonych usług medycznych. Strona pozwana tej okoliczności jednakże nie wykazała. Jej inicjatywa dowodowa ograniczyła się wyłącznie do przedstawienia wydruków korespondencji e-mail pomiędzy działem księgowości pozwanej spółki a pełnomocnikiem strony pozwanej. W jej treści pracownik działu księgowości informuje pełnomocnika pozwanej o przyjętej praktyce, w przypadku dostrzeżenia nieprawidłowości. Z tej korespondencji wynika, że w takiej sytuacji sporządzany jest raport rozbieżności, który jest przekazywany kontrahentowi z oczekiwaniem na wystawienie przez niego korekty do danej faktury VAT. W niniejszej sprawie brak jest natomiast jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego przekazanie powodowi przez pozwanego takiego raportu. Strona pozwana nie przedstawiła także żadnych dowodów na okoliczność, że występowała do powoda z wnioskiem o dokonanie korekty faktur VAT oraz w jaki sposób powód odniósł się do prośby pozwanej. Dowodem na powyższą okoliczność nie może natomiast stanowić przedstawiony wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty wydruk zatytułowany: (...) Raport (...) za miesiąc LUTY 2016 r.". Przedłożony przez powoda wydruk nie został podpisany, w związku z czym nie można ustalić przez kogo został on sporządzony. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., jednakże należy uwzględnić, iż w Kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. W rachubę wchodził zatem ewentualność zastosowania przepisu art. 309 k.p.c. Przepis ten odnosi się bowiem do innych niż wyraźnie wymienionych w kodeksie środków dowodowych i tym samym może mieć zastosowanie także do wydruków komputerowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5. listopada 2008 r., I CSK 138/08). Powyższy wydruk nie stanowi jednakże dowodu na powołane przez pozwanego okoliczności. W związku z tym, iż jest to wydruk z wewnętrznego systemu powoda, nie sposób ustalić z jego treści, na podstawie jakich danych został on sporządzony oraz z czego wynika błąd, na który powołuje się pozwany. Strona pozwana nie sprecyzowała, w którym miejscu ten błąd się znajduje. Nie wiadomo czy chodzi o kolumnę, w której wskazano sumę należną tytułem wynagrodzenia, czy też jest to kolumna, w której wskazano ilość wykonanych zabiegów, koszt jednego zabiegu bowiem nie był sporny pomiędzy stronami. W związku z tym nie można ustalić przez kogo ten błąd został popełniony. Jeśli zaś chodzi o zawyżenie przez powoda wynagrodzenia w fakturach VAT nr (...) to strona pozwana na tę okoliczność nie przedstawiła żadnych dowodów, ograniczając się wyłącznie do podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty twierdzeń w tym zakresie. Samo twierdzenie zaś nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Podkreślenia ponadto ponownie wymaga, że strona pozwana w korespondencji e-mail zatwierdziła wysokość należnego powodowi wynagrodzenia wskazanego w fakturach VAT, czego pozwany nie kwestionował.

W związku z powyższym uznać należy, że powodowi przysługuje należność wynikająca z zawartej w dniu 4. czerwca 2012 r. umowy w postaci zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi. Po stronie pozwanej powstał natomiast obowiązek zapłaty wynagrodzenia za świadczone przez powoda usługi medyczne w wysokości 49.426,00 zł, na podstawie wystawionych przez powoda faktur VAT.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie kwestionował, iż posiada w stosunku do powoda obowiązek zapłaty wynagrodzenia z tytułu zawartej umowy. Jednocześnie natomiast podniósł zarzut bezzasadności roszczenia, wskazując na prowadzone z powodem negocjacje w zakresie możliwości ratalnej spłaty zadłużenia i odroczenia terminu płatności. W ocenie Sądu jednakże, twierdzenia pozwanego zgłoszone w sprzeciwie od nakazu zapłaty są gołosłowne i stanowią wyłącznie przyjętą na użytek niniejszego postępowania linię obrony, która w żaden sposób nie została udowodniona. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo twierdzenie zaś nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W niniejszej sprawie to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, iż powód odroczył termin spełnienia

świadczenia wynikającego z faktur VAT będących przedmiotem niniejszego sporu. Pozwany okoliczności takiej nie wykazał natomiast żadnym środkiem dowodowym. Sama pozwana ponadto nie powoływała się w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty na jakiegokolwiek definitywne ustalenia w tym zakresie, wskazując wyłącznie na fakt, że pomiędzy stronami toczyły się rozmowy w tym przedmiocie. Strona pozwana nie wskazała natomiast jakich dokładnie dokonała z powodów ustaleń oraz na jaki czas termin ten miał zostać przedłużony. Strona pozwana nie wykazała żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii. Pozwany zgłosił dowód z przesłuchania stron, ograniczając się do przesłuchania pozwanego, jednakże dowód ten został przez Sąd oddalony, gdyż w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie zostały sformułowane jakiegokolwiek okoliczności faktyczne, z których wynikałoby, że do takich ustaleń rzeczywiście doszło. Sama bowiem okoliczność prowadzenia negocjacji nie była okolicznością sporną pomiędzy stronami. Strona powodowa bowiem przyznała, iż pomiędzy stronami trwały rozmowy co do sposobu spłaty zadłużenia, jednakże deklarowane przez stronę pozwaną terminy uregulowania należności nie zostały przez nią dotrzymane. Strona pozwana nie wykazała natomiast, iż powód udzielił jej kolejnej prolongaty terminu zapłaty należnego mu wynagrodzenia.

W tym miejscu należy również przywołać treść §10 pkt 5 umowy z dnia 4. czerwca 2012 roku, który stanowi, że wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności. Stosownie do art. 76 k.c. Jeżeli strony zastrzegły w umowie, że określona czynność prawna między nimi ma być dokonana w szczególnej formie, czynność ta dochodzi do skutku tylko przy zachowaniu zastrzeżonej formy. Jednakże gdy strony zastrzegły dokonanie czynności w formie pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej, nie określając skutków niezachowania tej formy, w razie wątpliwości poczytuje się, że była ona zastrzeżona wyłącznie dla celów dowodowych. Rygor nałożony na strony w umowie oznacza, że niezachowanie tej formy, między innymi w drodze ustnej modyfikacji treści umowy spowoduje nieważność z mocy prawa takiej czynności, czyli stan, iż zmiana umowy nie dojdzie do skutku. Tym samym należy zwrócić uwagę, że dowód z przesłuchania stron byłby nieprzydatny dla ustalenia okoliczności, na które ewentualnie strona pozwana mogłaby się powołać, w szczególności, że nie zostały one podniesione wprost w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Strona pozwana bowiem ograniczyła się wyłącznie do powoływania się na toczące się między stronami negocjacje, nie wskazując na jakiegokolwiek definitywne ustalenia, do których rozmowy te mogłyby doprowadzić. Tym samym brak jest podstaw, aby uznać, iż strony ustaliły, że doszło do jakiegokolwiek innych ustaleń w zakresie sposobu rozliczenia i terminu płatności należnego powodowi wynagrodzenia. W procesie decyzyjnym bowiem Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

Ponadto, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności korespondencji e-mail prowadzonej przez strony, w której pozwany zobowiązał się do uregulowania należności oraz zwracał się do powoda z wnioskiem o odroczenie terminu płatności, uznać należy, że pozwany dokonał uznania niewłaściwego roszczenia powoda. Charakter prawny tego rodzaju oświadczeń, należy w doktrynie i judykaturze do najbardziej spornych zagadnień. Uznanie niewłaściwe stanowiąc *sui generis* oświadczenie wiedzy, zawiera także pewne elementy oświadczenia woli. Oświadczeniu wiedzy nie musi towarzyszyć ani zamiar, ani nawet świadomość wywołania skutków prawnych. Uznanie niewłaściwe przypomina zatem instytucję prawa postępowania cywilnego, a mianowicie - przyznanie faktu. O ile jednak treścią tego ostatniego byłby sam fakt bycia dłużnikiem, o tyle przy uznaniu niewłaściwym chodzi o wyraz świadomości samego zobowiązanego. Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik przez swoje zachowanie zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.), na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika, w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów. Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na

nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. W toku postępowania pozwany nie podważył prawdziwości korespondencji mailowej prowadzonej z powodem. Jest niewątpliwe, że złożenie deklaracji o zapłacie zadłużenia oraz zwrócenie się do powoda z prośbą o rozłożenie należności na raty i odroczenie terminu płatności, można traktować jako przykład tzw. uznania niewłaściwego, rozumianego jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 49.426,00 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Data początkowa, od której powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.), w związku z czym Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 17.211,00 zł za okres od dnia wniesienia pozwu, tj. 30. maja 2016 r. do dnia zapłaty, natomiast od kwoty 32.215,00 zł od dnia wniesienia pisma stanowiącego rozszerzenie powództwa w trybie art. 193 k.p.c., tj. od dnia 30. maja 2017 roku do dnia zapłaty.

Podstawa zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych wynika z art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz. 684). Podkreślić należy, iż mimo, że umowa o współpracy została zawarta przez strony przed nowelizacją ww. ustawy (tj. przed dniem 1. stycznia 2016 r.), to zgodnie z treścią przepisów intertemporalnych (art. 56 ustawy z dnia 9. października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1830), przepisy tej ustawy, w zakresie żądania odsetkowego pozwu, znajdują zastosowanie w brzmieniu obowiązującymi obecnie. Do odsetek od czynności prawnej bowiem, za okres po dniu wejścia w życie powyższej ustawy, należy stosować przepisy aktualnie obowiązujące, czyli także art. 4a ww. ustawy, który wyłącza stosowanie przepisu art. 481 § 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800). Na kwotę zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 4.800,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 2.472,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.